

Skorem doslova.

Vyrazili jsme si totiž v úterý na venčení do..... do Kyšic. Dny už se konečně protáhly a tak jsme si řekli, že když se nebudeme courat, tak větší část cesty půjdeme za světla. A když to vezmeme obráceně než v létě, bude to taky víc prasatprostý. Páč to se na konci jde už tak jako blíž k civilizaci, než na začátku.

Nasněžilo, a sněžilo, mrzlo a bylo nádherně. Bylo i nádherně ticho, jen jste se museli zastavit, protože jak křupaly boty ve sněhu, nebylo ticho úplně slyšet. Ohaříci byli nadšení stejně jako my dva s Brtníkem. A kupodivu ani nikdo nepřišel s žádostí o balonky, že jo Rumíčku :-). Teda takhle - na začátku trasy ne. I když tam by to bylo bývalo vhodnější, protože je tam možno bezpečně čutat a nehrozí, že míček spadne do říčky tak, jako se to může stát lehce potom. Ale nikdo balonek nechtěl a jen jsme si tak hezky svižně šli a semo-tamo vyčutávali Rumouškovi sníh.

A víte co bylo bezvadný, že se na Tali skorem nemuselo mluvit. No! Pobíhala si pěkně spořádaně kolem nás a max. po kraji lesního porostu. A mohlo se na ní volat jen hezky Talinkooo. I kolikrát sama přišla. V ledvince jsem měla yoggísky, tak jsem jim je buď házela a nebo si je lovili ve sněhu. Vzpomněli jsme si, jak jsme tudy šli předloni- taky v únoru - a jak jsme byli první, kdo porušil tu nádhernou bílou peřinu, která tehdy napadla. Teď to teda večer už bylo krapítek prochozený, což teda vůbec nevadilo, protože se líp šlo, ale nikde nikdo nebyl. Tali, která to má s prasatama podobně jako já, dělala místy ostražitou a koukala do hloubky lesa.

Byla parádní zima, mělo to jen jednu chyбку. Mou vlastní. Nedostatečný fusekle v botách, takže mi pěkně mrzly prsty. Mnohem víc, než když člověk jede na vleku a haxny mu mrznou v přeskáčích. Takže jsem nasadila i o něco rychlejší krok, než bylo nutný. Jsme vlastně tak trošku možná právě i běželi □ □ . Ne, to přeháním, ale vím přesně jaká je rychlost, když jde někdo svinským krokem □ □ Páč přesně takhle jsem nás hnala. Ohaříkům to nevadilo, aspoň jsme se konečně přiblížili jejich tempu.

V půlce cesty dolů k hospodě U Netopejra jsme potkali obřího černého hafana. Odrostlý štěně čehosi - asi kříženého, ale nádherného. A Taliíiii se táááák děsněě rozradostnila. Hafan se trošánek možná i bál □ . Rumoušek se šel slušně přivítat, kucí se očichali a hafan

Tak to jsme se proběhli!

pak poskočil za paničkou s radostí, jak se zvládnul poseznamovat. Tooo opět rozpohybovalo Taliprtku a letěla nadšeně za ním a že si budou hrát. Obřík byl něžně zaražen. Asi citlivá duše nějaká, která byla z projevu toho trdla flekatýho, taková zaskočená. Zato trdlo flekatý pak letělo zpátky k nám, jak supr pejska jsme to potkali a ze samý radosti se šla rasit s Rumoušem, kterej nechápal ničehož. ☐ Ale tak prej proč ne. Moc často se tohle nevidí, že by se uprostřed prochajdy spolu rasili. Každý má svoje zájmy - teda hlavně Tali a Rumíček to už dávno vzdal. Takže teď byl stejně překvapenej jako já.

No a aby neměli to procházení jen tak fádni, tak jsem je sem-tam poslala nahoru do stráně, aby hópili tam a zase zpátky . ARumíčka navíc vždycky vyzvala, když seskočil dolů: "Diii do něěj Rumoooušiii!" a von šel a rubal v závějích. Musíme si to užít, dokud sníh je. Pak přišly ke slovu balonky, ale jen na chvíli. Teda takhle. Nejdřív z ledvinky pro Taliprtku, která překvapivě hopsala sama od sebe kolem mě, že jako akci nějakou ať udělám, vytasila koudel ze starých fuseklí, kterou jsem vzala s sebou, že ta se v závějích neztratí. "Žjooofka úúúžofkaaa!" , byla nadšená Talířová. I jala se tím mlátit sama sebe, hlava nehlava. Rumoušek jak to zblejsknul, dožadoval se taky zábavy nějaký míčový, rubání najednou se stalo nezajímavým. Tak jsem z povzdechem vytáhla z ledvinky jeho žužlopichlobalonek..... Ten kdo nyní předpokládá, že jak to zblejskla Taliprtka..... tak jo, předpokládá správně. Jak malý harantí, fakt. Fusky se pochopitelně staly taktéž nezajímavými a i pro ni jsem musela vytasit jejího čakíta. Nadšení největší. Jak kdyby balonky nikdá ešče v životě jim nikdo nedal ☐ ☐

Vzhledem k tomu, že jsme pak došli do míst, kde cestu po pravý straně lemuje říčka, tak jsem oba míčky "zabavila", aby v ní právě neskončili a vrátili jsme se k hopíkání do strání. Je fajn, že Tali tohle bavčí a nevyužívá toho - jako kdysi - k tomu, aby měla tendence se vzdalovat. Naopak nasadí nadšenej gezicht a dělá kamzíka. Šup nahooru a šup dooolu. Já v těchhle místech opět přidala na rychlosti, protože zima u vody byla pochopitelně vydatnější, než v lese. Nebýt těch zmrzlých prstů u nohou, bylo by to cajk. Tyhle ponožky na to bohužel nestačily. A nestačil mi místy ani jindy rychlonožka Brtník. Asi třikrát poznamenal, že nemusím tak pádit, že máme do tmy ještě rezervu ☐ ☐ . Odvětila jsem mu, že mě kupodivu nežene vpřed obava ze soumraku a prasat, ale prsty u nohou zmrzlý tak, že se začnou vbrzku odlamovat ☐

Za brodem na nás čekalo stoupání k vesnici. Tady Tali dělala ostražitou až nejostřejší a

Tak to jsme se proběhli!

kolikrát nebohej pařez ve stráni obvinila, že je prasetem □ . No to jsme se sešly teda □ . Stoupání aspoň trochu prokrvilo moje nebohé, tou dobou již mrtvé noženky. A tak jsem na samém konci lesa, na plácku za ním navrhla, že si tam ještě s ohařiskama zablbname s balonkama. Ohařící to uvítali, Brtník trpně souhlasil a tak šly balonky zpátky do hry. Čutalo se, házely se bomby a balonky se zahrabávaly do sněhovejch závějí, aby bylo co hledat. Krása to byla. A pohled na ty rozjuchaný ohařský gezichtíky člověku vyloženě dělal dobře na duši.

A aby bylo ještě líp, přibrzdili jsme u naší oblíbený kavárničky. Na kávičku a jejich výborný placičky. Brtník levandulovou. Já, masožrout, škvarkovou. No a pak jsme - se zastávkou pro nákup, kdy jsme cestou auto vytopili ohaříkům tak, že tam při čekání na nás měli slušnou saunu □ - už mířili domů. Fajně jsme se měli a pěkně jsme se proběhali. Ohařící i my □ .